

คุณหญิงพราว

รถจากรั้วสี่ขาขนาดใหญ่ที่แล่นออกจากรั้ววังธาตาก็ไม่ถึงครึ่งนาที ทำให้คนที่เดินออกมาส่งแขกถอนหายใจเบาๆ ก่อนจะเหลียวมองคนข้างๆ ที่เดินตามมาส่งแขกด้วยกัน แต่สีหน้ากลับแตกต่างกันคนละอารมณ์

หม่อมราชวงศ์พราวรรัมภา ธาดาเทพ มองไปหน้ายิ้มน้อยยิ้มใหญ่ของ หม่อมมธุรส ธาดาเทพ แล้วส่ายหน้าบ่อยๆ ด้วยความรู้สึกทั้งเหน้อยและ เมื่อระคนกันจนแยกไม่ออกว่ารู้สึกแบบไหนมากกว่ากัน เมื่อได้เห็นสายตาที่ ‘หม่อมแม่’ มองตาม ‘ว่าที่ลูกเขย’ ไปด้วยความชื่นชมและเปี่ยมไปด้วย ความหวัง ซึ่งแตกต่างจากความรู้สึกของลูกสาวอย่างสิ้นเชิง

หากคนที่เพิ่งนั่งรถจากรั้วคันหรือออกไปจากวังเป็นชายหนุ่มตามปกติ ทั่วไปที่มาทาบถามสู่ขอหญิงสาว พราวรรัมภาก็คงไม่รู้สึกละอายมากนัก แม้ว่า จะไม่เคยมีรสนิมขื่นชอบ ‘ฝรั่ง’ มาก่อน แต่ ‘เขยฝรั่ง’ ที่หม่อมแม่ หมายถึงนั้น มีอายุนั้นอายุมากกว่าท่านพ่อเสียอีก แล้วจะไม่ให้สาววัยยี่สิบหกปี อย่างเธอรู้สึกหดหู่ได้อย่างไร เมื่อนึกถึงวันที่ต้องเข้าพิธีแต่งงาน หรือตอน เข้าหอกับชายฝรั่งวัยห้าสิบแปดปีซึ่งแก่คร่าวพ่อ

ลำพังความรู้สึกของตนเองก็แย่แล้ว เพราะดูเหมือนชีวิตวัยสาวที่กำลังสดใสต้องอับเฉาลงทันทีตามวัยของสามีที่อยู่ในวัยใกล้เกษียณมร่อ ยังไม่ต้องพูดถึงว่าจะกล้าเงยหน้าขึ้นมองใครๆ ที่มาเป็นแขกร่วมงาน คงไม่มีใครคิดหรือมองในแง่ดีไปได้ที่สาววัยยี่สิบหกยอมแต่งงานกับเจ้าบ่าววัยคร่าวพ่อ ใครเล่าจะคิดว่านั่นเป็นรักแท้ที่บังเอิญมาผิดเวลาแล้วเวลาได้ถึงขนาดนี้ นอกเสียจากจะคิดว่าฝ่ายหญิงแต่งงานเพราะหวังเงินจากเศรษฐีวัยดึกเท่านั้นเอง ซึ่งนั่นก็เป็นเรื่องจริงที่พราร่วมภาปฏิเสธไม่ได้เช่นกัน

คุณหญิงพราร่วมภา หรือ ‘หญิงพราว’ เริ่มรู้สึกว่าชีวิตผกผันนับตั้งแต่ท่านพ่อ หม่อมเจ้าชรินทร์ ธาตาทพ ลี้เมื่อสองปีก่อน ตอนที่ท่านยังอยู่ที่พ้อมีคนให้ความเคารพยำเกรง แต่หลังจากท่านสิ้นแล้ว หนี้สินต่างๆ ก็เข้ามารุมเร้าทันที เพราะเจ้าหนี้ทั้งรายเล็กและรายใหญ่ต่างกลัวว่าจะไม่ได้เงินจึงพากันถาโถมเข้ามาหา ทั้งพราร่วมภาและหม่อมสุภัทสรจึงรับหน้ากันแทบไม่ทัน สุดท้ายก็ต้องพยายามทยอยใช้หนี้สินกันไปจนกว่าจะหมดสักวันหนึ่ง

หนี้เล็กๆ น้อยๆ พราร่วมภายังพอรับมือไหว ทุกวันนี้ก็ไม่ได้อยู่นิ่งเฉย เธอพยายามทำมาหากินอย่างขมิ้นชันมาตั้งแต่เรียนจบกลับจากประเทศอังกฤษด้วยวัยเพียงยี่สิบเอ็ดปีเท่านั้น ด้วยการเปิดโรงเรียนสอนดนตรีตามสาขาวิชาที่ร่ำเรียนมา บวกกับพรสวรรค์ด้านนี้ตั้งแต่วัยเยาว์ ทำให้มีอาชีพติดตัวไว้สร้างรายได้และเลี้ยงตัวเองได้อย่างสบายๆ หากครอบครัวไม่มีหนี้สินพะรุงพะรังเช่นที่เป็นอยู่

ไม่เท่านั้นเธอยังเจียดเงินเก็บบางส่วนไปร่วมหุ้นเปิดบริษัทออกแบบและผลิตกระเป๋าสำหรับสตรีกับอรอินท์ ญาติสาวฝ่ายบิดาซึ่งเป็นนักออกแบบที่ร่ำเรียนสำเร็จทางด้านนี้มาจากประเทศอิตาลี ทั้งสองคนสนิทสนมกันมาแต่เล็กแต่น้อยในฐานะลูกพี่ลูกน้องที่มีอายุเท่ากัน

หากไม่มีเรื่องหนี้ก้อนใหญ่ แถมวังธาดาก็ถูกธนาคารยึดแล้วละก็ ชีวิตของ ‘หญิงพราว’ น่าจะสุขไสโมสรกว่านี้เป็นแน่ เพราะสาววัยยี่สิบหก

อย่างเธอกำลังอยู่ในวัยมุ่งมั่นที่สนุกกับงานและเป้าหมายในชีวิต

“ตอนใจทำไม่ละคะ ลูกหญิงของแม่” หม่อมสุภัทสรเดินเข้ามาจับแขนลูกสาวขณะเดินกลับเข้าบ้านพร้อมกัน ท่อนแขนเรียวยาวเปลือยตั้งแต่วัยใส่นั้นนวลเนียนเปล่งปลั่งด้วยวัยสาวสะพรั่ง จนผู้เป็นแม่อดลูบไล้เบาๆ ไม่ได้ด้วยความภาคภูมิใจ

“แม่จะให้พราวดีใจหรือคะ” เจ้าของร่างเพรียวกลมกลิ้งถามกลับพร้อมกับนั่งลงบนเก้าอี้หวดตัวยาวบุวมในห้องรับแขก

วันนี้พราร่วมภาสวมเสื้อแขนกุดแบบพอดีตัวกับกางเกงเนื้อผ้าพลี๊วแนบไปกับรูปร่างระหงที่มีส่วนสูงกำลังดีตามแบบสาวไทย อันเป็นเสน่ห์ที่น่าหลงใหลอีกเช่นกันสำหรับสายตาชายชาวต่างชาติที่เมื่อความเทอะทะใหญ่โตของคนชาติเดียวกัน เพราะวันนั้นมหาเศรษฐีจากประเทศยักษ์ใหญ่อย่าง วิลเลียม เจ. บราวน์ ถึงกับจ้องมองตาแทบไม่กะพริบ แถมยังออกปากจะช่วยทุกเรื่องที่คุณในวังธาดากำลังเดือดร้อนแบบไม่มีข้อเกี่ยงงอนอีกด้วย

“ແ່ນອນສິລະ ລູກຂາ...” หม่อมสุภัทสรลากเสียงยาวพลางนั่งลงข้างๆ โดยพยายามลูบแขนเนียนๆ อย่างเอาใจ แล้วเอ่ยต่อไปว่า “บิลล์เหมาะสมกับลูกหญิงของแม่ที่สุด ไม่มีใครเหมาะไปกว่านี้อีกแล้ว แม่แต่ชายเมศ”

พราร่วมภ่าฟังแล้วส่ายหน้านิดๆ ที่มารดาเรียกมหาเศรษฐีชาวอเมริกันอย่างสนิทสนมด้วยชื่อเล่น แถมยังเอ่ยพาดพิงถึงญาติผู้พี่ฝ่ายบิดาคือ หม่อมราชวงศ์รามเมศ ธาดาเทพ ซึ่งใกล้ชิดสนิทสนมกับพราร่วมภ่าเป็นพิเศษ แต่เธอไม่เคยคิดอะไรกับเขาเกินเลยไปกว่าความเป็นญาติพี่น้องกันเท่านั้น

ที่ว่า...ก่อนหน้าที่ วิลเลียม เจ. บราวน์ จะปรากฏตัว ดูเหมือนมารดาก็ยังเห็นดีเห็นงามและพยายามเชียร์ให้ลูกสาวปลงใจกับญาติผู้พี่ซึ่งมีท่าทีสนใจพราร่วมภ่ามานานแล้ว

แต่พราร่วมภ่าไม่เคยคิดว่าตนเองจะอัปจนหนทาง หรือถ้าพูดแบบภาษาชาวบ้านก็คือ ไม่มีปัญญาหาผู้ชายจนต้องมาแต่งงานกับญาติพี่น้องด้วย

กันเอง ถ้าชีวิตต้องอัปจนถึงขั้นนั้น ขออยู่เป็นโสดไปเรื่อยๆ เสียยังจะดีกว่า
 ที่ผ่านมามีหม่อมสุภัสสรมองว่า ‘ชายเมศ’ เหมาะสมกับลูกสาวของตน
 ก็เพราะเขาเป็นราชินิกุลเช่นเดียวกัน แถมยังมีมรดกติดตัวอยู่ไม่น้อย แม้
 จะไม่ถึงขั้นมหาเศรษฐี แต่ก็เรียกว่ามีกินมีใช้ไปตลอดทั้งชาติก็ว่าได้ แต่
 เวลานี้คนที่มาใหม่อย่างมิสเตอร์บราวน์นั้นเหนือกว่า คุณชายรามศย์ยอม
 ตกกระป๋องไปตามระเบียบ

รามศศเคยเสนอให้ความช่วยเหลือแก่พรวรรณา แต่เธอปฏิเสธ
 เพราะหนี้สินทั้งหมดที่ครอบครัวก่อไว้่นั้นเป็นเงินจำนวนมากซึ่งอาจทำให้
 รามศศเกือบหมดตัวได้เลยทีเดียว นั่นไม่ใช่หน้าที่ที่เขาต้องมารับผิดชอบ
 เขาควรได้แต่งงานกับหญิงสาวที่เพียบพร้อมสักคนและมีความสุขกับชีวิตคู่
 บนกองมรดกของเขา ดีกว่ามาหมดตัวเพราะเธอเพียงคนเดียว

“ลองคิดดูสิคะ ลูกเป็นถึงคุณหญิงแห่งวังชาติ ถ้าจะแต่งงานก็ต้อง
 เป็นผู้ชายระดับ วิลเลียม เจ. บราวน์ เท่านั้น ขึ้นไปแต่งงานกับผู้ชายธรรมดาๆ
 แล้วแม่จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน คนในแวดวงสังคมไม่หัวเราะกันแยหรือที่
 คุณหญิงพราวไปคว้าเอาใครก็ไม่รู้มาเป็นคู่”

“แม่คะ ทุกวันนี้เราไม่ได้ร่ำรวย แถมยังติดลบด้วยซ้ำไป ถ้าพราว
 แต่งานกับผู้ชายธรรมดาๆ ก็ไม่เห็นจะแปลกอะไร”

เมื่อที่ลูบแขนชาวผุดผ่องหยุดนิ่งทันที หม่อมสุภัสสรทำตาโตเกือบเท่า
 ไข่ห่านทีเดียว

“แปลกสิคะ” หม่อมมาแล้วปล่อยแขนลูกสาวด้วยท่าทางไม่ค่อย
 สบอารมณ์ “มีราชรถมาเกยถึงหน้าบ้านแต่ไม่ขึ้น แถมไม่ขึ้นไม่พอ ยังต้อง
 ไปเรียกขาล้างมาช่วยกันขนของออกจากบ้านเพื่อระเห็จไปอยู่ที่อื่นอีกด้วย
 ซึ่งก็ยังไม่รู้ว่าจะเป็นที่ไหน คิดดูเอาเองก็แล้วกันนะคะลูกสาวว่าแปลกไหม”

เรื่องวังชาตินี้เองที่ทำให้คนอย่างคุณหญิงพรวรรณาจำต้องต้อนรับ
 ขัปสู่มิสเตอร์บราวน์ ฝรั่งเศสคราวพ่อมาจนถึงวันนี้ เขาเที่ยวไปเที่ยวมาระหว่าง
 อเมริกากับไทยนานร่วมสองเดือน โดยหนแรกๆ นั้นมาติดต่อเรื่องงาน แต่

ระยะหลังมาเพื่อพบเธอโดยตรง

“แล้วไม่แปลกหรือคะที่พราวต้องแต่งงานกับคนอายุเกือบหกสิบ เพื่อหวังแค่เงินจากเขา”

“บิลล์เขาก็ไม่ได้ดูแก่อะไรมากมายนี่คะ เขาดูแลตัวเองดีชะชานาดนั้น ถ้าพุงห้อยย้อยก็ว่าไปอย่าง นี่หน้าก็ยังตึง ทุ่นก็ออกสมาร์ต จะว่าไปดูดีกว่า พวกหนุ่มๆ เสียด้วยซ้ำ บางคนยังไม่ถึงสี่สิบเลย พุงยื่นมาแต่ไกลเขียว” หม่อมสุภัทสรส่ายหน้าเมื่อนึกถึงภาพไม่ชวนมองตามประสาคนรักสวยรักงาม

หม่อมสุภัทสรอายุสี่สิบแปดปีแล้ว แต่ยังดูทั้งสาวและสวยกว่าวัยจริงๆ นับสิบปี เพราะเป็นคนที่คุณดูแลตัวเองมาตลอดตั้งแต่สมัยสาวๆ ไปหน้าจิ้งยังดูเต่งตึง รวมไปถึงรูปร่างก็ยังเพรียวงาม แม้จะมีบางส่วนเปลี่ยนแปลงไปตามวัยบ้างแต่ก็ยังเป็นคนรูปร่างดีโดยพื้นฐาน ความงามของหม่อมตลกทอดมาถึงพราวรัมภาเกือบทั้งหมด เพราะเธอมีเค้าหน้าบางส่วนเหมือนบิดาอยู่บ้าง แต่รูปร่างผิวพรรณอันสวยงามนั้นได้มาจากมารดาารากับถอดแบบกันออกมาทีเดียว

“ถ้าคุณบราวน์เขามาขอแม่แต่งงาน แม่จะแต่งงานกับเขาไหมล่ะคะ” พราวรัมภาทอดถามไม่ได้ เพราะเห็นว่ามารดาปลื้มเขานักหนา

“แต่งสิคะ ลูกหญิงขาคจะช้ำอยู่ไย”

“แต่ท่านพ่อเพิ่งเสียได้สองปีเองนะคะ แม่ลืมหานได้แล้วหรือ” คนเป็นลูกวอกกลับมาคิดเรื่องนี้ก็เริ่มมีอาการไม่พอใจขึ้นมา เพราะอดน้อยใจแทนบิดาไม่ได้

“เหมม...แม่ไม่ลืมหรอกค่า แต่ตอนนี้เรากำลังเข้าตาจนนะคะ ถ้าแม่แต่งงานลูกได้แม่ก็จะทำ”

“แม่คะ!”

พราวรัมภาฟังแล้วรู้สึกตกใจมากกว่าซาบซึ้งที่ผู้เป็นแม่คิดจะยอมเสียสละเพื่อลูกได้ถึงเพียงนี้ เธอกลับคิดไปว่าแม่คงอยากมีชีวิตสุขสบาย

มากกว่าที่เป็นอยู่

ครอบครัวเธอแบกหนี้สินมาไม่ต่ำกว่าหกปีแล้ว ตั้งแต่ตอนที่ส่งลูกสาวไปเรียนต่อที่อังกฤษ เพราะระยะสิบปีหลังก่อนที่บิดาจะสิ้น ท่านลงทุนทำธุรกิจหลายอย่างซึ่งส่วนใหญ่ไม่ประสบความสำเร็จ บางครั้งเหมือนเอาเงินไปทิ้งเสียมากกว่าด้วยความที่ต้องการกอบกู้ฐานะ แต่สุดท้ายกลับกลายเป็นยิ่งถล่มลึก เพราะเชื่อคำยุยงของเพื่อนฝูงและคนรอบข้างบางคนที่ไม่หวังดีและอาจเข้ามาหาเพื่อกอบโกยผลประโยชน์

“แม่ชอบคุณบรารณ์ขนาดนั้นเลยหรือคะ”

“แม่รู้ว่าเขาจะทำให้ชีวิตเราดีขึ้นแบบพลิกหน้ามือเป็นหลังมือ แล้วลูกหญิงของแม่ก็ไม่ต้องเหนื่อยทำงานหาเงินตัวเป็นเกลียวอย่างทุกวันนี้ แถมไม่เท่านั้น วิชาตาของเราก็จะยังคงเป็นของเราตลอดไป”

พรารวมภาจต้องพยักหน้ายอมรับ ไม่ใช่เพราะอยากสบาย เพราะสิบกว่าปีมานี้ก็แทบไม่เคยใช้ชีวิตหรูหราเกินกว่าชาวบ้านชาวช่อง เพียงแค่มีที่อยู่เป็นวังและไปทางไหนมีคนยกย่องให้เกียรติในฐานะคุณหญิงคนหนึ่งเท่านั้น ซึ่งเป็นเกียรติยศที่คนอย่างพรารวมภาจต้องรักษาเอาไว้ แต่ที่ต้องยอมเห็นดีเห็นงามกับมารดา ก็เพราะต้องการรักษาวิชาตาไว้ เนื่องจากบิดารักวังนี้มาก ท่านเรียกที่นี่ว่าเป็นบ้านของท่าน

แม้ท่านจะไม่ได้สั่งเสียให้ลูกสาวคนเดียวรักษาสมบัติชิ้นสุดท้ายไว้ให้ได้ แต่พรารวมภาก็รู้ได้เองว่าเธอต้องรักษาวิชาตาเอาไว้เพื่อเกียรติของตระกูลธาดาเทพในสายของหม่อมเจ้าชรินทร

“แล้วคุณ紗รัชละคะ” พรารวมภาดถามถึงชายคนนี้ได้ไม่ได้ เขาเข้ามาพัวพันกับมารดาของเธอหลังจากที่บิดาลิ้นไปได้ไม่ถึงปี

紗รัชเป็นผู้บริหารระดับสูงของธนาคารพาณิชย์แห่งหนึ่ง เป็นพ่อม่ายที่เลิกรากับภรรยาเก่ามานานหลายปีโดยที่ยังไม่มีคนใหม่ เขาสนใจหม่อมสุภัทสรทั้งที่รู้ว่าตอนนั้นหม่อมมีแต่ตัวเท่านั้น แต่พรารวมภาก็ยังรู้สึกรังเกียจหากเขาจะมาแทนที่บิดา

แล้วตอนนี้เขายังเป็นคนชักพามิสเตอร์บราวน์ มหาเศรษฐีจากอเมริกามาให้เธออีกด้วย ทั้งคู่สนิทสนมกันมาได้สักระยะ เพราะสารัชเป็นที่ปรึกษาการลงทุนในประเทศไทยให้นักลงทุนรายนี้

“ไม่มีอะไรหรอกค่ะ ลูกไม่ต้องเป็นกังวลเรื่องคุณสารัช แม่กับเขาเป็นแค่เพื่อนกัน”

“แต่ใครๆ เขาไม่คิดกันอย่างนั้นนะคะ”

“นั่นมันเรื่องของเขา ลูกหญิงขา...มีใครบ้างไม่ถุกินินทา ขนาดพระพุทธร่องค์ยังตรัสไว้เลยว่าไม่มีใครในโลกที่ไม่ถุกินินทาแม้แต่พระองค์เอง”

“แม่อ่านหนังสือธรรมะด้วยหรือคะ พราวเพิ่งรู้” พราวร่วมภาทำเสียงเหมือนไม่ค่อยเชื่อ แม้จะรู้ว่าสิ่งที่มารดาเอ่ยมานั้นเป็นเรื่องจริง

“ใครเขาอยากจะทำอะไรก็ไปเถอะ คนเราทุกวันนี้นับถือกันที่เงินที่พูดแบบนี้ไม่ใช่แม่จะเห็นแก่เงินหรอกนะคะ” หม่อมมสุภัตสรเอ่ยกับลูกสาวคนเดียวด้วยน้ำเสียงอ่อนลง ปกติเธอมักพูดจាកับลูกด้วยถ้อยคำไพเราะเสนาะหูตามแบบชาววังจนติดเป็นนิสัย

“พราวเข้าใจค่ะว่าเรากำลังมีปัญหา แม่ก็คงไม่อยากจะสูญเสียวังนี้ไปพราวเองก็สงสารท่านพ่อ แต่แม่ก็ได้เข้ามาเหมือนกันใช่ไหมคะว่าเรถูกคนเขาพูดถึง แม่แต่ญาติๆ เราเอง”

“รู้ค่ะ ที่แรกก็ซุบซิบกันเรื่องแม่กับคุณสารัช ทั้งที่เราสองคนก็โสดทั้งคู่ ไม่รู้จะพูดถึงกันไปทำไมเพราะเราไม่ได้ทำอะไรผิดทำนองคลองธรรมแล้วตอนนี้ก็มาซุบซิบกันต่อเรื่องหญิงพราวกับคุณบราวน์”

“เขาคงว่าเราหิวเงินจนหน้ามืด” พราวร่วมภากอเสียงเบาด้วยความสลดและสะเทือนใจ

แม้จะเป็นคุณหญิงที่มีชีวิตความเป็นอยู่ธรรมดาและเรียบง่าย แถมยังต้องทำงานหนักเพื่อหาเงินมาพุงฐานะทางบ้าน แต่เรื่องของศักดิ์ศรีนั้นเธอไม่คิดว่าตนเองจะเป็นสองรองใคร จึงรู้สึกยำเอย่างที่สุดเมื่อต้องรับรู้ว่าคุณกล่าวหาเป็น ‘คุณหญิงหิวโซ’

“ลูกขา เขาอิจจาเราอะสิ ก็ลองคุณบรารณ์เดินเข้าบ้านคนพวกนั้น
ที่ร้านจะรีบเปิดประตูรับกันแทบไม่ทัน”

“แต่พรราวอิจจาคนที่เขาได้แต่งงานกับคนที่ตัวเองรักมากกว่าอะ”

“หญิงพรราว...” หม่อมสุภัสสรหันมองหน้าลูกสาวด้วยสายตาอ่อนลง

“พรราวอยากมีชีวิตเรียบง่ายอะแม่ ไม่ได้ใฝ่อยากเป็นเมียมหาเศรษฐี
เลย ถ้าแลกชีวิตกับคนที่เขาต้องการคุณบรารณ์ได้ พรราวก็ยินดีแลก”

“โอ้ ลูกขา... พุดอะไรอย่างนั้น คุณบรารณ์เลือกลูกก็เพราะความ
เหมาะสม เขามีเงินมากจนล้นเหลือ คงไม่ต้องการเงินจากใครอีก เขาถึงได้
มองหาสาวสวยและมีเกียรติมาขึ้นเคียงข้างไงคะ”

พรราวรั้มภาวู่ว่าตนเองมีเกียรติยศแน่นอน แต่คนที่ปรารถนาตัวเธอ
อย่าง วิลเลียม บรารณ์ จะมองเห็นคุณค่านั้นเพียงใด บางทีเขาอาจจะมอง
เห็นเธอเป็นเพียงที่ระบายอารมณ์เท่านั้น!

๒

หนุ่มอเมริกันเชื้อสายยิว

จัสติน โธมัส บราวน์ เปิดอ่านรายงานฉบับหนึ่งผ่านหน้าจอคอมพิวเตอร์ภายในห้องพักบนตึกสูงระฟ้าใจกลางกรุงย่านริมฝั่งเจ้าพระยา ชายหนุ่มทิ้งตัวลงพิงพนักเก้าอี้แรงๆ ก่อนจะส่ายหน้าให้ตัวหนังสือภาษาอังกฤษที่เพิ่งผ่านสายตาไป ตอนนั้นเขากำลังจับตามองรูปภาพของสาวไทยคนหนึ่งที่มาพร้อมกับรายงานจากนักสืบเอกชน

หม่อมราชวงศ์พรวรัธมา ธาดาเทพ

ในรายงานมีภาพของสาวสวยที่เป็นถึงราชินิกุลอยู่หลายใบ และมีภาพใบหนึ่งเป็นหญิงวัยกลางคนที่มึนรูปร่างหน้าตาสะสวยไม่แพ้ลูกสาวเพียงแต่ดูสูงวัยกว่า เพียงแค่เห็นรูปก็แทบไม่ต้องเดาเลยว่าเหตุใดพ่อของตนจึง 'ติดกับ' ได้ง่ายดายถึงเพียงนี้

เขายังคงเพ่งมองรูปสาวสวยที่มีเชื้อสายผู้ดีเต็มตัว เธอแต่งกายสวยงามมีดีซิด ถึงกระนั้นบางรูปที่เป็นชุดแบบพอดีตัวก็ยิ่งเน้นให้เห็นทรวดทรงสวยงามอย่างเด่นชัด แกรมป์หน้าสวยหวานแบบไทยๆ นั่นอีกทีที่น่าจะเป็นแม่เหล็กดึงดูดผู้ชาย โดยเฉพาะ วิลเลียม บราวน์ พ่อของเขา

ให้เข้าไปหาได้ไม่ยาก

แม่สาวเลือดผู้ดีคนนี้มีดีกรีติดตัวมาจากอังกฤษ แถมยังนามสกุลดั่งและสวยแบบหาตัวจับยากอีกด้วย เขาเพ่งมองอยู่นานก็พอรู้ว่าเจ้าหล่อนไม่ได้ผ่านมิดหมอมานั่นนอน ใบหน้าสวยอ่อนหวานนั้นมีทั้งความสดใสตามวัยและเซ็กซี่นิดๆ แบบเป็นธรรมชาติ

จากที่เห็นการแต่งกายของหญิงสาวในรูป จัสตินรู้ว่าพรารวมภาไม่ได้ตั้งใจให้ตัวเองเซ็กซี่ เพราะเธอค่อนข้างแต่งตัวแบบผู้ดีและมีราคา บ่งบอกรสนิยมเป็นอย่างดี แต่ผู้หญิงคนนี้กระมังที่ผู้ชายหลายคนใฝ่ฝันหา เพราะเจ้าหล่อนมีแรงดึงดูดทางเพศแบบที่พระเจ้าให้มาโดยไม่ต้องพยายามให้เหนื่อย

ที่จัสตินรู้สึกเช่นนั้นไม่ใช่เพราะพ่อของตนกำลังติดพันเธอ แต่เขาเห็นตั้งแต่แวบแรกที่มองภาพถ่ายของเธอ

จัสตินเป็นฝรั่งที่เติบโตเมืองนอกก็จริง แต่เขาก็กลับนิยมสาวไซซ์เอเชียที่มีรูปร่างกลมกลิ้งเล็กกะทัดรัด ที่สำคัญเขาชอบคนผิวขาวสะอาดสะอ้าน ซึ่งต่างจากรสนิยมฝรั่งทั่วไป และดูเหมือนพรารวมภาจะมีทุกอย่างตรงตามที่เขาต้องการ ซึ่งคงเป็นรสนิยมของพ่อเช่นกัน

ใช้ว่าเมืองไทยไม่มีคนสวยอีกแล้วนอกจากพรารวมภา แต่คนสวยแบบจับใจนั้นหาไม่ได้ง่ายๆ เขาจึงไม่ประหลาดใจว่าทำไมพ่อถึงคิดจะแต่งงานใหม่ตามข่าวที่ได้ยินมา

จัสติน บรรานัน มาปักหลักอยู่เมืองไทยได้ราวปีเศษเพื่อลงทุนทำธุรกิจด้านพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ หลังจากที่ทำเงินจากการเทรดหุ้นได้มากมายนานหลายปี มหาศาลตั้งแต่เพิ่งเรียนจบมาจนถึงวันนี้

อีกเหตุผลหนึ่งก็คือ เขาชอบประเทศไทยจึงคิดมาใช้ชีวิตแบบสบายๆ ที่นี้ เพราะตอนเป็นวัยรุ่นเคยเรียนหนังสืออยู่ในกรุงเทพฯ นานหลายปี เนื่องจากวิลเลียมผู้เป็นพ่อเคยมาลงทุนทำธุรกิจในประเทศไทย กระทั่งแม่ของเขาป่วยหนักและเสียชีวิต สองพ่อลูกจึงตัดสินใจย้ายกลับไปอเมริกาอีกครั้ง

หลังจากแม่เสียชีวิต พ่อก็มีผู้หญิงใหม่อีกหลายคนแต่ไม่เคยแต่งงานกับใคร ส่วนใหญ่พ่อคบใครได้ไม่นานก็มีอันต้องเลิกรากัน จนเขาเริ่มรู้สึกที่ว่าพ่อเป็นนักล่ารักแต่ไม่เคยพบความรักเลยสักครั้ง ความสัมพันธ์ระหว่างสองพ่อลูกจึงค่อนข้างห่างเหินในช่วงที่จัสตินเริ่มโตเป็นหนุ่มเต็มตัว เขาแยกไปเรียนมหาวิทยาลัยอีกรัฐหนึ่ง ขณะที่พ่อเป็นนักธุรกิจใหญ่มีชื่อเสียงโด่งดัง และมักจะนั่งเครื่องบินไปติดต่องานเป็นประจำจนแทบไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่ง

แต่วันนี้พ่อคงอยากหาที่ปักหลักแล้วก็ได้ และเลือกเมืองไทยเช่นเดียวกับกับเขา ซึ่งคนเป็นลูกชายรู้ดีว่าเหตุใดพ่อจึงเลือกที่นี่และเลือกแต่งงานอีกครั้งกับผู้หญิงไทย

โอลิเวีย แม่ของจัสตินเป็นลูกครึ่งไทย-อเมริกัน ส่วนพ่อเป็นชาวอเมริกันเชื้อสายยิว วิลเลียม บราวน์ จึงทำมาหากินเก่งตามสายเลือด และถ่ายทอดยีนนี้มาให้บุตรชายคนเดียวอย่างไม่ต้องสงสัย

“สงสัยงานนี้พ่อจะไม่รอด” ชายหนุ่มพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษ ขณะที่สายต่ายังคงจ้องมองภาพราชินีกุลสาวสวยไม่วางตา “ฉันไม่เชื่อหรือกะสาวน้อย ว่าเธอรักตาแกอย่างพ่อจริงๆ”

จัสตินรู้ข่าวมาได้สักพักแล้วว่าพ่อของตนบินมาเมืองไทยบ่อยๆ ในระยะสองสามเดือนมานี้ จนกระทั่งเริ่มรู้สึกผิดปกติ จึงลองสืบข่าวจากคนใกล้ชิดของ วิลเลียม บราวน์ ก็ได้ความว่าเขากำลังจะแต่งงานกับสาวไทยวัยกระเตาะเพราะตกหลุมรักเข้าอย่างจัง ซึ่งข่าวที่รู้มาจากคนใกล้ชิดของพ่อไม่ได้เกินเลยไปจากสิ่งที่นักสืบเอกชนเพิ่งรายงานเข้ามาในวันนี้

เหตุที่จัสตินต้องไหว้วานให้รอน หรือโรนัลด์ เพื่อนผู้ตั้งแต่สมัยเรียนโรงเรียนนานาชาติที่กรุงเทพฯ ติดต่ोज้างนักสืบเอกชนเพื่อสืบประวัติของหม่อมราชวงศ์พราวรัมภา ก็เพราะเป็นห่วงสวัสดิภาพของผู้เป็นพ่อ แม่ก่อนหน้านั้นพ่อเคยคบหาผู้หญิงมากหน้าหลายตา กระทั่งผู้หญิงไทยก็เคยมีเข้ามาในชีวิตแต่เป็นเพียงช่วงสั้นๆ ไม่ยึดยาวนานนัก แต่ตอนนี้เขาเห็นสัญญาณอะไร

บางอย่างว่า ‘พ่อเอาจริง’

รายงานของนักสืบที่รอนจ้างมานั้นยิ่งตอกย้ำความรู้สึกไม่ชอบมาพากลที่เขาได้กลิ่นมาตั้งแต่ต้น พ่อของเขากำลังหลงเด็กสาววัยคร่าวลูกที่อายุแค่นี้สิบหก แกรมเธอยังสวยหรูไปทั้งเนื้อทั้งตัว มีบ้านเป็นวังหลังใหญ่ที่ช่วยส่งให้ราชินีกุลสาวคูดีมีราคาเพิ่มขึ้นในสายตาฝรั่งที่ค่อนข้างเห่อความเป็นไทยอย่างพ่อ ซึ่งไม่ต่างไปจากรสนิยมของชาวตะวันตกโดยทั่วไป

หากพ่อคิดจะแต่งงานกับม่ายสาวอย่างหอมมสุภัสสร เขาอาจไม่กังวลมากขนาดนี้ แต่พ่อได้รับรายงานจากนักสืบมาแล้ว กลับกลายเป็นว่าไม่ใช่แค่เรื่องอายุที่สะกิดใจจัสตินเท่านั้น

แรกที่เดียวเขาคิดเพียงว่า สาวสวยรวยเสน่ห์ที่ไหนจะอยากนอนกับคนแก่วัยคร่าวพ่อ แต่เมื่อรู้สึกลงไปว่าคุณหญิงพราวรรณ์มาเป็นไฮโซใส่กลวงนั้นต่างหากเล่า ที่ทำให้เขาเชื่อมั่นว่าเรื่องที่สังหรณ์ใจนั้นไม่ผิดแน่ๆ เพราะคุณหญิงคนสวยมีหนี้สินท่วมตัวที่ต้องตามใช้เงินพัลวัน ไม่เท่านั้นวังอันหรูหราของเธอยังติดจำนองธนาคารอีกด้วย ทำให้คนเป็นลูกอย่างจัสตินทนอยู่เฉยไม่ได้

“ดูทำเลื่อแกอย่างพ่อจะสิ้นลายก็คราวนี้แหละ!”

เขาอ่านเกมของสองแม่ลูกแห่งตระกูลธาตาเทพออกเพราะไม่มีอะไรซับซ้อนเลยสักนิด ก็แค่แม่ม่ายหิวเงินเพราะจมน้ำไม่ลง เลยต้องขายลูกสาวให้เศรษฐีฝรั่งแก่ๆ เพื่อพยุงฐานะตัวเองไว้ หรือไม่งานนี้อาจจะทำให้สองแม่ลูกอู้ฟู่ยิ่งกว่าเดิมก็เป็นได้ ส่วนแม่ลูกสาวก็คงไม่ต่างอะไรกับ ‘คุณหญิงตกอับ’ ต้องยอมเอาตัวเข้าแลกกับความสุขสบาย แม้จะต้องกล้ำกลืนบ้ำเรอรักให้ชายแก่อย่างพ่อของเขาก็ตาม

หลังจากนั่งคิดเรื่องพ่ออยู่อีกสักพัก จัสตินก็เริ่มเซ็งและเมื่อขึ้นมาคืนนี้เขานัดดาหวันไว้ที่คอนโดแห่งนี้ แต่กลับไม่ยกานสนุกกับสาวสวยเซ็กซี่เสียตื้อๆ ทั้งที่ก่อนหน้านี้ไม่กี่ชั่วโมงยังตั้งใจจะปลดปล่อยอารมณ์กับสาวร้อนอย่างดาหวันไปจนถึงเช้า

เขาคบกับดาหวันมาได้หลายเดือน และเป็นผู้หญิงที่คบหาดูด้วยนานที่สุดนับแต่กลับมาอยู่กรุงเทพฯ คราวนี้ เพราะเจ้าหล่อนมีอะไรหลายอย่างที่ถูกต้องใจเขา โดยเฉพาะเรื่องที่ไม่จำเป็นต้องมีอะไรผูกมัดกัน

จัสตินไม่เคยคิดจะแต่งงานกับใคร เขาเคยไม่ชอบการใช้ชีวิตของพ่อเรื่องผู้หญิง หลังจากแม่เสียชีวิตพ่อก็เปลี่ยนไปเป็นคนละคน แต่สุดท้ายจัสตินกลับทำตัวไม่ต่างจากผู้เป็นพ่อ เขาเองก็เปลี่ยนผู้หญิงบ่อย ทั้งที่รู้สึกรังเกียจพฤติกรรมทางเพศเยี่ยงนี้ของผู้เป็นพ่อที่เคยบอกกับลูกชายว่า

‘ถ้าอยากให้ผู้หญิงถอดผ้า แกก็ต้องจ่ายเงิน ยกเว้นแม่ของแกคนเดียวเท่านั้นแหละที่ไม่อยากได้เงินจากฉันหรือจากแก’

แต่นั้นไม่ใช่เหตุผลที่พ่อจะทำตัวเป็นเพลย์บอย เทียบจ่ายเงินซื้อผู้หญิงมาบำเรอความต้องการ เขารู้ว่าพ่อเข้าใจผิด แต่สุดท้ายเขาก็กลับทำเช่นนั้น โดยพยายามบอกตนเองว่ายังไม่เจอผู้หญิงอย่างแม่ และกำลังอยู่ในช่วงแสวงหามาจนอายุสามสิบสามแล้วในตอนนั้น

เขาโทร. ไปยกเลิกนัดดาหวัน จึงได้ยินเสียงหวานๆ ต่อว่ากลับมาเป็นภาษาไทยในลักษณะกระแงกระงอดซึ่งเป็นจุดขายของเธอมักจะเป็นสาวหวานช่างจ้อเลาะ แต่พอขึ้นเตียงแล้วกลับร้อนเป็นไฟแบบที่เขาแทบไม่ต้องโหมกระพือ

จัสตินพูดไทยได้ค่อนข้างดีแม้จะไม่ชัดเบ๊ะ หลังจากกลับมาอยู่กรุงเทพฯ นานหนึ่งปี เขาสามารถรู้ศัพท์ภาษาไทยคืนมาได้ทั้งหมด เพราะเป็นคนมีพรสวรรค์เรื่องภาษาเป็นทุนอยู่แล้ว ทุกวันนี้จัสตินพูดได้ถึงสี่ภาษาแบบที่ไม่ต้องพยายามมากนัก

หลังวางสายจากดาหวันเขาจึงโทร. หาเพื่อนชื่ออย่างรอนทันที

“คืนนี้ว่างไหม” จัสตินถามเป็นภาษาอังกฤษตามที่คุ้นเคย

“ว่าง ว่าง” ปลายสายซึ่งเป็นชายโสดเหมือนกันตอบแบบไม่ต้องคิด

“เบื่อ ไปหาอะไรดื่มกันหน่อยไหม” เขาออกไปตามความรู้สึกใน

ตอนนี้ไม่ใช่แค่เรื่องพ่อ แต่ตอนนี้จัสตินเริ่มรู้สึกทว่าชีวิตน่าเบื่อหน่ายราวกับอยู่ในโลกใบนี้ตามลำพัง ทั้งที่เขามิผู้หญิงสวยมากมายรอให้เลือกได้ตลอดเวลา แต่เขากลับไม่ยอมเลือกใครขึ้นมาเสียเลย

ใจกลับคิดไปถึงหน้าสวยๆ แบบสาวผู้ดีของคุณหญิงพรารัฒภา เขาคิดถึงเจ้าหล่อนได้อย่างไรกัน ในเมื่อหล่อนกำลังจะมาเป็นแม่เลี้ยงของเขา ในอีกไม่นานนี้

แม่เลี้ยงสาววัยยี่สิบหกซึ่งอ่อนกว่าลูกเลี้ยงถึงเจ็ดปี!

“เฮ้...ทำไมทำเสียงงั้นเล่า เหมือนเมื่อโลก” รอนทักกลับมา

“อืม...เชิง”

“นายเนี่ยนะเชิง แล้วสาวๆ หายไปไหนหมด ตอนนี้ใครเป็นเบอร์หนึ่ง ดาหวันไซ้ไหม หรือว่านาตาลี”

คนที่กำลังเชิงได้ยินชื่อหลังแล้วต้องส่ายหน้า นาตาลีคือสาวลูกครึ่ง ไทย-อเมริกันที่เขาคบมาก่อนดาหวัน แต่ระยะหลังไม่ค่อยได้นัดเจอกัน เพราะนาตาลีทำงานในวงการบันเทิงและรับงานหลายอย่างในเวลาเดียวกัน อีกทั้งเขาเพิ่งเริ่มคบกับดาหวันในช่วงนั้นจึงห่างเหินกันไป

แต่ที่แน่ๆ จัสตินแทบไม่รู้สึกรู้หายกับใครเลยสักคน นอกจากสนุกกันไปวันๆ เพราะต่างคนต่างก็พอใจที่จะคบหากันด้วยเรื่องพรรคนี้มาตั้งแต่ต้น

“เอาไว้คุยกันเพื่อน” เขาตัดบท

“นี่ นายน่าจะหาทำเล็ปกหลักกับใครสักคนได้แล้วนะ จะได้หายเซ็งเสียที ดาหวันก็ดีนี่ เห็นนายปลื้มที่คุณเธอช่างเอาอกเอาใจขนาดนั้น” รอนไม่ยอมจบ แต่พยายามหาทางออกให้เพื่อนเก่าที่รู้จักกันมาตั้งแต่เด็ก ทั้งคู่ไม่เคยขาดการติดต่อกันจนถึงวันนี้

“ก่อนจะแนะนำใคร บอกตัวเองก่อนดีไหม” จัสตินอดเหน็บไม่ได้ เพราะฝ่ายที่ทำปากดีแนะนำชาวบ้านก็ยังโสดและเป็นพ่อพวงมาลัยลอยไปลอยมาพอๆ กัน

“ฉันไม่ได้เหงาเศร้าเซ็งเหมือนนายนี้ ขนาดไม่มีผู้หญิงล้อมหน้า
ล้อมหลังเหมือนนาย ฉันยังไม่เซ็งเลย”

“นายคงอยากบวช” จัสตินประชดให้ เพราะรู้ว่ารอนซึ่งเป็นลูกครึ่ง
ไทย-อังกฤษนั้นนับถือพุทธตามฝ่ายมารดา

“ไม่ต้องมาประชดประชันกันหรอก เอ...หรือว่าเซ็งเรื่องพ่อนาย
พวกเขารายงานเรื่องคุณหญิงนั้นให้นายแล้วใช่ไหม”

“เออ...นั่นแหละ ไว้คุยกันคืนนี้”

จัสตินตัดบทอีกครั้งก่อนจะวางสาย ตอนนี้อาอยากหาที่เสียบๆ คุย
กับใครสักคนที่ปรึกษาหารือกันได้ มากกว่าการลากสาวฯ ขึ้นเตียงไปสนุก
กันแบบสุดเหวี่ยงเสียอีก

๓

ว่าที่แม่เลี้ยง

ณ ไนต์คลับในโรงแรมหรูหาระดับห้าดาวใจกลางกรุงเทพมหานคร
จัสดินนัดกับรอนที่นี้เป็นประจำ เพราะทั้งคู่เป็นสมาชิกของคลับแห่งนี้
ซึ่งต้อนรับเฉพาะแขกระดับวีไอพีเท่านั้น คืนนี้มีแขกของไนต์คลับทั้งรุ่น
หนุ่มสาวและวัยกลางคนมาใช้บริการกันหนาตาพอสมควร

บรรยากาศโดยรวมเย็นสบายจากการปรับอุณหภูมิของเครื่องปรับ
อากาศอย่างพอเหมาะ ทำให้คนที่จิตใจกำลังฟุ้งซ่านเริ่มสงบลง กระทั่งเพื่อน
รักเดินเข้ามาสมทบ โดยมีพนักงานสาวในชุดกระโปรงยาวรัดรีงรูปร่างเดิน
นำเข้ามาที่โต๊ะพร้อมกับส่งยิ้มหวานให้จัสดินเป็นรอบที่สองในคืนนี้ และ
ไม่ลืมส่งยิ้มตอบท้ายให้รอนด้วยอีกคน

“วอดคา มาร์ตินี่ครับ”

รอนสั่งเครื่องดื่มประเภทค็อกเทลกับพนักงานสาวสวย โดยไม่ลืม
ส่งยิ้มตอบอย่างอารมณ์ดีตามนิสัยที่มักไม่ค่อยเครียดเรื่องใดๆ จนคนที่
นั่งมองเพื่อนสั่งค็อกเทลสำหรับคนคอแข็งพร้อมกับไปรยยิ้มให้สาวสวย
อดไม่ได้ ต้องเหินบเข้าให้สั๊กเล็กน้อย

“รอน...นายนี่ไปรยเสน่ห์ได้ทุกที่ทุกเวลาเลยนะ”

“ไม่เอาน่าเพื่อน เราอยู่สยามเมืองยิ้มก็ต้องยิ้มกับเขาด้วยสิ นายไม่เคยได้ยินหรือที่คนไทยเขาว่ากัน เข้าเมืองตาหลิ่วก็ต้องหลิ่วตาตาม” รอนว่าไปไม่ได้เรื่อยๆ โดยในตอนท้ายพูดเป็นภาษาไทยชัดเจน เพราะอยู่เมืองไทยมาเกือบทั้งชีวิต

“ไม่เห็นเคยได้ยิน” จัสตินตอบเป็นภาษาไทยบ้าง

“อ้อ...แล้วถ้าอย่างฉันเรียกว่าไปรยเสน่ห์ แล้วอย่างนายจะเรียกอะไรดี”

“เรียกอะไร ฉันแทบไม่เคยไปรยยิ้มให้ใครสักคน”

“ไปรยเสน่ห์ไม่ต้องยิ้มก็ได้นะเพื่อน แล้วถ้าไม่ไปรย สาวๆ ที่ห้อยรอบเอวนั้นล่ะมาจากไหน” คราวนี้รอนกลับมาใช้ภาษาอังกฤษคุยกันเหมือนเดิม เพราะรู้ว่าอีกฝ่ายถนัดมากกว่าภาษาไทย

“นายนี่มันพูดอะไรเกินจริงอยู่เรื่อย พูดแบบนี้ฉันเสียหายนะ”

“โอ้ว...ยังจะกลัวเสียหาย ตอนนี้อยู่มีอะไรให้เสียอีกหรือ” รอนทำเสียงเหมือนว่าเพิ่งได้ฟังเรื่องเหลือเชื่อที่สุดในโลก

“ฉันไม่ใช่แคซาโนวา จะได้มีสาวๆ ห้อยเป็นพวงรอบเอว” จัสตินยังปฏิเสธ เพราะไม่รู้สิกว่าตนเองเป็นเช่นนั้นแม่แต่น้อย เขามีความสัมพันธ์กับหญิงสาวแต่ละคนก็ด้วยความสมัครใจและไม่เคยล่อหลอกใครทั้งนั้น

“เอาเถอะ จะเป็นแคซาโนวาหรือนักบุญ นายก็รู้ตัวดีที่สุดในโลก แล้วมีเรื่องอะไรถึงได้แข็งนักหนา”

“ก็เรื่องพ่อไง อยู่ดีไม่ว่าดี แก่แล้วไม่รู้จักเจียม” จัสตินว่าพาลงยันตัวขึ้นจากเก้าอี้บุนวมนุ่ม แล้วยื่นมือไปหยิบแก้ววิสกี้บนโต๊ะ

“เฮ้...นั่นพ่อนายนะ ไปว่าเขาอย่างนั้นได้ไง” รอนดึงเพื่อนซึ่งเสียงขำกว่าปกติ เพราะเขาเป็นไทยอยู่ครึ่งหนึ่งแถมยังคุ้นกับวัฒนธรรมไทยมากกว่าอีกฝ่าย จึงไม่เคยก้าวร้าวหรือคิดต่อว่าบุพการีตามธรรมเนียมปฏิบัติของคนไทยโดยทั่วไป

จัสดินมีเชื้อสายไทยอยู่เลี้ยวหนึ่งจากฝ่ายมารดาที่จริง แต่เขาใช้ชีวิตอยู่ต่างประเทศเสียเป็นส่วนใหญ่ น่าจะเคยอยู่ในประเทศไทยไม่ถึงสิบปี ช่วงวัยเด็กจนถึงวัยรุ่น

“ก็ตาแก่นั่นไม่เจียมจริงๆ นี่ อายุเกือบจะหกสิบแล้วยังอยากมีเมียเด็ก”

“อ้าว...แล้วใครอยากมีเมียแก่บ้างเล่า นายต้องนึกถึงใจพ่อนายบ้างสิ”

“แล้วมันเหมาะสมกันไหมล่ะ จะแต่งงานใหม่ทั้งที หาเมียให้ดีหรือลงตัวกว่านี้ก็ได้” จัสดินเล่าด้วยเสียงที่ต้องข่มไว้ไม่ให้ดังข้ามโตะไปถึงคนอื่น โตะที่ตนเองนั่งอยู่ในหม่อมหนึ่งของคลับซึ่งค่อนข้างเป็นส่วนตัว

“ปกติไม่เคยเห็นนายสนใจเลยว่าพ่อนายจะไปไหนหรือสนใจใคร แล้วทำไมหนูนี่นี่ยากไปวุ่นวายกับชีวิตเขาขึ้นมาถึงขั้นให้ฉันช่วยหานักสืบให้” รอนถามอย่างไม่เข้าใจ อันที่จริงเขาสงสัยตั้งแต่ถูกเพื่อนไหว้วานให้ไปหานักสืบนั้นแล้ว

“คนมันมีเซนส์ไง ลังหรณ์แต่แรกแล้วว่าต้องมีอะไรแอบแฝงแน่ๆ นายอย่าลืมนะว่าหนูนี่พอไม่ได้แค่ออบไปมีอิเหนาแบบหลบๆ ซ่อนๆ แต่พอฉันกำลังจะแต่งงานใหม่”

“แล้วไงล่ะ”

“นักสืบรายงานมาแล้ว ยายคุณหญิงพราวอะไรนั่นอายุแค่นี้สิบหก”

“จริงดิ?” รอนอุทานมากกว่าจะต้องการคำตอบ

หนุ่มลูกครึ่งเชื่อว่าเพื่อนอ่านข้อมูลมาไม่ผิดแน่นอน จึงเริ่มแปลกใจกับการตัดสินใจของมิสเตอร์บราวน์ขึ้นมาเช่นกัน ตอนแรกที่รู้เรื่องรอนยังคิดว่าคุณหญิงคนนั้นน่าจะอายุสามสิบปลายๆ หรือไม่ก็สี่สิบกว่าด้วยซ้ำไป

“ยังไม่เต็มยี่สิบหกดีเลยด้วยซ้ำ หย่อนไปตั้งหลายเดือน แล้วนายคิดว่าฉันจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน วันที่ต้องไปร่วมงานแต่งงานโดยมีแม่เลี้ยงอายุอ่อนกว่าตัวเองตั้งไม่รู้กี่ปี”

แม้ว่ากำลังคุยกันเรื่องค่อนข้างเครียด แต่รอนก็แอบอมยิ้มตาม

ประสาธน์มองโลกในแง่ดี เพราะได้เห็นจัสดินบนเป็นหมึกกินผั่งก็งานนี้แหละ เริ่มรู้สึกว่าเป็นอนาคตจู้จี้จก้าพ่อตัวเองขึ้นมาก็ได้ที่กำลังจะได้แต่งงานกับราชินิกุลสาวชาวไทยผู้สูงศักดิ์ แถมยังอายุน้อยอย่างแทบไม่น่าเชื่ออีกด้วย

“นายก็เอาหน้าไว้ที่เดิมนั้นแหละ คิดเสียว่าทำเพื่อให้พ่อมีความสุข พ่ออายุมากแล้วนะ เขาคงอยากลงหลักปักฐานอยู่เป็นหลักแหล่งเสียที”

“ถ้าฉันเป็นพวกมองโลกในแง่ดีแบบนาย ชีวิตคงสบายกว่านี้” จัสดินสรุปได้เอง แต่ในเมื่อเขามักจะมองโลกเบี้ยวๆ ใบนี่ตามความเป็นจริงและจากประสบการณ์ส่วนตัว ก็เลยต้องทุกข์ไปกับความคิดของตนเอง

“ในรายงานนั้นมีอะไรอีกรีเปล่า” รอนชักสงสัยว่าคงไม่ใช่แค่เรื่องอายุอานามเท่านั้นที่เป็นปัญหา

“ว่าที่แม่เลี้ยงของฉันทกำลังถึงแตกน่ะสิ”

“หา!”

“ครบสูตรเลยไหมล่ะ แล้วนายคิดว่าพ่อฉันจะมีความสุขไหมกับการแต่งงานกับคุณหญิงที่กำลังหิวโซ่ ฉันแทบไม่อยากจะนึกภาพเลยว่าพ่อจะเป็นยังไงหลังจากนั้น”

จัสดินกระดกวิสกี้ลงคอรวดเดียวหมดแก้ว เพื่อให้รสนมบาดคอขึ้นดับอารมณ์ที่กำลังหงุดหงิดและว้าวุ่น

ตอนนี้เขามองเห็นแต่หน้าหวานๆ ตาใสๆ ของหม่อมราชวงศ์พราวรรัมภา ให้ตายเถอะ! หลอนเป็นแม่หมดหรืออย่างไร เขาถึงได้จำภาพหลอนที่นักสืบส่งมาให้ได้ทุกรูปแบบติดตาขนาดนี้

“นี่นายคิดว่าคุณหญิงพราวจะมากลอกพ่อนายใช่ไหม ถึงได้หงุดหงิดเป็นตืดเป็นร้อนนักหนา”

จัสดินมีเลือดชาวยิวอยู่ในตัว เพราะมิสเตอร์บราวน์ผู้พ่อนั้นเป็นลูกครึ่งผสมระหว่างอเมริกันกับยิว รอนก็พอจะรู้ยิวว่าชาวยิวมักไม่ยอมเสียรู้ให้ใครง่ายๆ และเก่งเรื่องกอบโกยผลประโยชน์ แม้ว่าจัสดินจะไม่ได้เป็นยิวเต็มตัวที่วันๆ คิดแต่จะโกยทุกสิ่งเข้าหาตัว แต่โดยนิสัยแล้วเขา

“ไม่ยอมให้ใครมาเอาเปรียบแน่นอน

ถ้ามองในอีกแง่หนึ่งคงเป็นเรื่องศักดิ์ศรีของตนที่ทุกคนต้องปกป้อง ไม่เช่นนั้นก็อาจถึงขั้นหมดความนับถือตัวเองไปตลอดชีวิต

“นายจะให้ฉันคิดเป็นอย่างอื่นได้อย่างไร ตอนนี้แม่คุณหญิงนั้นมีหนี้สิน ล้นตัว ว่างของหล่อนกำลังจะถูกธนาคารยึด แล้วตาแก่อาย่าอย่างพ่อฉันก็เดินเดินเข้าไปหาในจังหวะที่หล่อนกำลังจะจมน้ำ ถ้าไม่คว้าพ่อฉันไว้ก็ถือว่าโง่เต็มที”

“นายมองคุณหญิงพราวในแง่ร้ายเกินไปรีเปล่า”

“โลกมันไม่ได้สวยขนาดนั้นหรอกนะรอน โดยเฉพาะผู้หญิงบางคนที่สวยงามแต่หน้า” จัสตินบอกเพื่อนไปแล้วก็อดคิดไม่ได้ว่า คนที่เคยพูดอย่างนี้ใส่หน้าเขาก็คือพ่อนั่นเอง

วิลเลียม บราวน์ พ่อของเขาเป็นคนฉลาดทันคนไปเสียทั้งโลก แต่สุดท้ายก็ต้องมาตกหลุมพรางตื้นๆ จนได้ คงเพราะไม่มีอะไรจะกระตุกหัวใจชายแก่ได้มากเท่ากับเด็กสาวอีกแล้วในโลกนี้

“นายกลัวว่าคุณหญิงนั้นจะมาแย่งสมบัติหรือไง”

“เปล่า ฉันไม่เคยหวังสมบัติของพ่อ เพราะฉันมีมากพอแล้วสำหรับชีวิตนี้”

“ก็นั่นไง แล้วนายจะต้องกังวลอะไรอีก ในเมื่อพ่อนายมีเงินกินไปสิบชาติก็ยังไม่หมด ถึงจะโดนใครผลาญไปบ้างก็ยังไม่สะเทือนหรอก” รอนสรุปในแบบของเขาเพื่อให้เพื่อนสบายใจขึ้น

“ฉันไม่ได้หวังว่าพ่อจะหมดตัว แต่ฉันหวังว่าพ่อจะเสียท่าจนข้าใจตายก่อนวัยนะสิ หรือไม่ก็หัวใจวายตายคาเตียงเพราะมีเมียเด็ก”

“พ่อนายยังไม่แก่ขนาดจะรับมือสาวๆ ไม้ไหว เชื้อมือคุณบราวน์เขาหน่อยสิ อีกรายอย่างสมัยนี้การแพทย์ก้าวหน้าไปไกลแล้ว พ่อนายคงเตรียมตัวมาเป็นอย่างดี ถึงได้มั่นใจว่าจะเอาสาวยี่สิบหกอายุมี”

รอนวิเคราะห์พร้อมทั้งจับมาร์ตินีรอสเลิศด้วยท่าทางสบายๆ ต่างจาก

คนที่เพิ่งกระดกวิกก็ลงคอไปหยกๆ

“ไม่ ฉันจะปล่อยพ่อไปตามยถากรรมไม่ได้ ยิ่งไงเขาก็เป็นพ่อฉัน”

“แล้วนายจะทำไม คนเขาจะแต่งงานกันอยู่แล้ว”

“มันต้องมีวิธีสิน่า”

ระหว่างที่สองหนุ่มกำลังถกกันเรื่องบุพการี ก็มีสาวสวยกับหนุ่มหล่อสองคู่เดินเคียงกันเข้ามา โดยมีพนักงานสาวฝ่ายต้อนรับเดินนำมานั่งที่โต๊ะที่ยังว่างอยู่ในโซนโกลด์ฟลอร์เต็นรำ บริเวณนั้นแสงไฟสว่างกว่าทุกมุมเพราะอยู่ใกล้เวทีสำหรับนักร้องและวงดนตรี ทั้งสองคนจึงเห็นรูปร่างหน้าตาของหนุ่มสาวชาวไทยทั้งสองคนอย่างชัดเจน

จัสตินแทบอ้าปากค้างเมื่อเงยหน้าขึ้นมาเห็นหญิงสาวรูปร่างระหงกลมกลิ้งในชุดเดรสสีครีมเปิดไหล่ล่อนวลเนียนและเปลือยท่อนแขนเรียวผุดผ่อง ชุดของเธอสั้นเหนือเข่า จึงเผยช่วงขาเรียวเสลาบนรองเท้ายาวสูงไม่ต่ำกว่าสี่นิ้ว เป็นเหตุให้เพื่อนร่วมโต๊ะต้องมองตามไปด้วยอีกคน แล้วก็ตกตะลึงเช่นกัน

หญิงสาวแสนสวยในชุดสีครีมที่เดินควมมากับหนุ่มหล่อหน้าตาดี มีท่วงท่าสง่างามไม่ต่างจากพญาหงส์ โดยไม่ทิ้งความมงดงามอ่อนช้อยตามแบบฉบับสาวไทย เธอยิ้มน้อยๆ ให้นักรูขที่ควมแขนมาด้วยเมื่อเขาเชื้อเชิญให้เธอนั่งที่เก้าอี้บุณวมหน้าสบายก่อนตามธรรมเนียม

“นั่นใคร สวยจัง!” รอนอุทานหลังจากตาค้างไปแล้ว

หญิงสาวคนที่สองที่เดินตามเข้ามานั้นมีรูปร่างใกล้เคียงกับสาวคนแรก แถมใบหน้ายังมีส่วนละม้ายกันอีกด้วย แต่คนที่สองดูเป็นสาวเปรี้ยวปราดเปรี้ยวกว่ามาก โดยเฉพาะเสื้อผ้าที่สวมใส่นั้นเห็นรูปร่างอย่างชัดเจนและกระโปรงบานพลิ้วสั้นแค่ต้นขา

“คนไหน” จัสตินถามเสียงเคียดหลังจากเรียกสติคืนมาได้แล้ว

“นายรู้จักเธอ” รอนละลายตาจากสาวสวยทั้งคู่มาหาเพื่อนแบบงงๆ

“เออ...นี่แหละว่าที่แม่ใหม่ของฉัน!”

“ฮ้า!” รอนตาค้างอีกรอบ ก่อนจะเหลียวไปทางโตะที่อยู่ใต้อ่างล้าง
กว่า

“คนผมยาวชุดสีครีมนั่นไง”

“นายแน่ใจหรือพวก จำผิดคนรีเปล่า” รอนหันกลับมาถามด้วยสีหน้า
ตื่นเต้น

“แน่ใจสิ ฉันนั่งดูรูปยาย...เอ่อ...คุณหญิงพราวอยู่ตั้งนานเป็นชั่วโมง
แถมไม่ได้มีรูปใบเดียวด้วย จำหน้าได้จนติดตาเลยละ” จัสตินว่าแล้วก็มือ
ขึ้นเรียกพนักงานมาสั่งวิสกี้เพิ่ม

เขาไม่รู้ว่าตอนนั้นตนเองตื่นเต้นหรืออึดอัดกันแน่ที่ต้องมาเจอตัวจริง
ว่าที่เจ้าสาวของพ่อ แถมเจ้าหล่อนยังสวยหยาดฟ้ามาติดอีกด้วยในคืนนี้
ดูแล้วสวยกว่าในรูปที่นักสืบส่งมาให้หลายเท่า

“เฮ้...แล้วมันจะบังเอิญอะไรขนาดนี้ที่คุณหญิงพราวต้องมาที่นี่ แล้ว
มาเจอกับนายซึ่งเป็นลูกเลี้ยง”

“ยัง หล่อนยังไม่ได้แต่งงานกับพ่อฉัน” จัสตินรีบเบรกก่อนที่จะเพื่อนจะ
พาล่ามอะไรต่อให้บาดหู แต่คนที่มักพลิกวิกฤติให้กลายเป็นโอกาสอย่างเขา
มองเห็นหนทางขึ้นมาเร็วและรวดเร็ว “แต่ก็ถือว่าเป็นโชคของฉันที่ได้เจอ
กันคืนนี้”

“นายคิดจะทำอะไร” รอนมองหน้าเพื่อนอย่างไม่ค่อยไว้ใจ

ใบหน้าที่ของจัสตินคมสันหล่อเหลาจากส่วนผสมหลายเชื้อชาติที่ผสม
ออกมาได้อย่างลงตัว ดวงตาคมชัดบาดลึกนั้นเป็นสีฟ้าอมเทา ใบหน้า
ค่อนข้างเรียวรับกับสันกรามหนาแข็งแรงเข้ากันดีกับผิวสีแทนอ่อนที่สาว
ตะวันตกพากันหลงใหลได้ปลื้ม

“ยังไม่รู้ รู้แต่ว่าเจอกันก็ดี จะได้ไม่ต้องตามหาตัว”

“แสดงว่าคิดไว้แล้ว”

คนที่กำลังวางแผนในใจไม่ตอบ แต่เหลือบตามองหญิงสาวแสนสวย
และสูงศักดิ์อีกครั้ง เธอกำลังคุยกับหนุ่มไทยหน้าตาดีคนที่ควงแขนเข้ามา

อย่างสนิทสนม ส่วนเจ้าหนุ่มก็มองพราร่วมภาแทบไม่ยอมละสายตาไปทางอื่น ส่วนอีกคู่หนึ่งนั่งคุยกันด้วยท่าทางปกติคล้ายเป็นคนรู้จักกันเท่านั้น ท่าทางเหล่านี้สังเกตได้ไม่ยากสำหรับคนที่ผ่านสาว ๆ มานับไม่ถ้วนอย่างจัสติน

“ผมขอเหมือนเดิมอีกแก้ว แล้วนายล่ะ” จัสตินละสายตามาบอกพนักงานสาวคนเดิมที่เดินเข้ามาหา

“เหมือนเดิมครับ” รอนสั่งแบบไม่ค่อยใส่ใจนัก เพราะสนใจเรื่องคุณหญิงว่าแม่เลี้ยงของเธอเพื่อนมากกว่า แล้วเขาก็นึกอะไรขึ้นมาได้ “เดี๋ยวนะครับ เอ่อ...”

“ต้องการรับอะไรเพิ่มรีเปลา่ะ”

“เปล่าๆ ผมแค่อยากจะถามว่าสองคู่ที่เพิ่งมาถึง นั่งใกล้ๆ พลอร์ผู้หญิงชุดเดรสสีครีมนั่นเป็นใครครับ” รอนถามพนักงานเป็นภาษาไทย

“อืม...ไม่แน่ใจนะคะ รู้แต่ว่าคนที่นั่งข้างๆ เธอเป็นเมมเบอร์ที่นี่ค่ะ”

“ผู้ชายคนที่เธอคุยด้วยใช่ไหม” จัสตินถามเป็นภาษาไทยด้วยความสนใจ เพราะคิดว่าพนักงานสาวน่าจะถนัดและเข้าใจง่ายกว่า

“ใช่ค่ะ คุณชายราเมศ ธาดาเทพ เธอมีหุ้นอยู่ในโรงแรมนี้” พนักงานให้ข้อมูลด้วยสีหน้ายิ้มแย้มก่อนจะขอตัวเดินจากไป

“ธาดาเทพ...นามสกุลเดียวกัน” จัสตินพึมพำพลางจ้องมองชายหนุ่มหญิงสาวซึ่งเป็นพวกธาดาเทพเหมือนกัน แต่เหตุใดทั้งสองคนจึงดูท่าทางไม่เหมือนญาติพี่น้อง

“ดูไม่ค่อยเหมือนญาติกันเลย” รอนวิจารณ์

“ฉันก็ว่านั่นแหละ ญาติที่ไหนจะมองตากันหวานซึ่งขนาดนี้ อาจเป็นแค่ญาติห่างๆ ก็ได้” จัสตินเหลียวมองหน้าสาวหวานนั้นอีกหนด้วยความคลางแคลงใจ

“ถ้าคุณหญิงมีคนรักแล้ว นายก็สบายใจได้สิว่าเธอคงไม่แต่งกับพ่อนาย” รอนเริ่มหาข้อสรุปให้เพื่อนอีกครั้ง

“ฉันเกรงว่าคุณเธอจะไม่คิดอย่างนั้น นายเข้าใจใช่ไหมรอนว่าผู้หญิง

สมัยนี้ไม่ธรรมดา” จัสตินบอกอย่างมั่นใจ “รวมถึงยายคุณหญิงพราวนี่ด้วย”

“ขนาดนั้นเลยเธอ เธอก็ดูออกจะสวย ยิ่งเด็กด้วย คงไม่คิดอะไร ซ้ำซ้อนขนาดนั้นหรือมั้ง”

“ถึงบอกนายไว้ว่าถ้าฉันมองโลกในแง่ดีเหมือนนาย ชีวิตฉันคงสบายกว่านี้” จัสตินแตกตื่นเล็กน้อยที่อีกฝ่ายพยายามเข้าข้างสาวสวย แถมยังหันไปมองแทบไม่หยุดอีกด้วย

“เอาน่า...พยายามคิดดีๆ ไว้ โลกนี้มันมีเรื่องดีๆ เกิดขึ้นประจำแหละ แต่ว่า...สวยทั้งสองคนเลยนายว่าไหม” รอนว่าแล้วยักคิ้วให้เพื่อนสนิทเป็นเชิงขอความเห็น

“ไม่มีอารมณ์”

“แค่พอจะแต่งงานใหม่ นายถึงกับเครียดจนตายด้านเลยเธอ”

“นายจะร่วมวงแย่งคุณหญิงนั้นกับพ่อฉันรึไง”

“ไม่อะ ปวดหัว ฉันมองอีกคนอะ เบี้ยวๆ หวานๆ ซาบซ่าหัวใจ” รอนว่าแล้วยักคิ้วอีกหน

“แล้วมาหาว่าฉันเป็นพวกโปรยเสน่ห์ ไม่ดูตัวเองบ้าง”

“อย่าซีเรียสน่า แล้วตกลงว่านายจะเอาไปเรื่องพ่อกับคุณหญิง”

“ฉันคิดว่าหล่อนไม่ธรรมดาอย่างที่บอก และตอนนี้กำลังจับปลาสองมือ คนที่หนึ่งข้างๆ หล่อนนะไม่ใช่แค่ญาติแน่ๆ แถมยังเป็นหุ้นส่วนโรงเรณีนี่ด้วย”

“โอเค ที่นายว่ามานั้นก็พอเข้าใจ” รอนต้องยอมรับการวิเคราะห์ของจัสตินที่มีเหตุและผลอยู่พอสมควร ในเมื่อคุณหญิงพราวร่วมภากำลังมีปัญหาด้านการเงินขั้นวิกฤติ เธออาจจะคิดทำอะไรก็ได้ทั้งนั้น “ถ้าเธอไม่คิดจะแต่งกับพ่อนายก็น่าจะปฏิเสธไปตั้งแต่แรก”

“ก็ใช่นะสิ แถมตอนนี้ยังมาทำหวานใส่หนุ่มๆอีกคน ใครมองไม่ออกก็บ้าแล้ว” จัสตินว่าแล้วเหลือบตาไปที่โต๊ะนั้นเคืองๆ

‘ตกลงว่าคุณเธอจะเอาใครกันแน่ ตาแกอย่างพ่อหรือคุณชายหน้ามน

คนนี้ หรือไม่แน่อาจจะเหมาหมด!’

เขาซักสายตากลับมา เป็นจังหวะที่พนักงานนำเครื่องดื่มมาเสิร์ฟพอดี คนที่กำลังอารมณ์แปรปรวนจึงหยิบแก้ววิสกี้ที่กระดกลงคอไปอีกแบบไม่คิดจะลืมนรสให้รู้รสชาติเลยสักนิด

“แต่สวายนานี้ ผู้ชายก็คนก็คงยอมสยบแทบเท้า” รอนว่าไปตามที่เห็นก่อนจะหันมาถามว่า “แล้วนายจะทำไง”

“ฉันมีวิธีก็แล้วกัน ไม่ยากหรอก” สุดท้ายจัสตินก็หนีออกไป

คุณหญิงพรสวรรค์มาลุกจากโต๊ะไปเดินรำกับคุณชายรูปหล่อด้วยท่าทางสนิทสนมและเป็นกันเอง ใบหน้าสวยอ่อนหวานระบวยิ้มน้อยๆ ตลอดเวลา

“ดูไม่เหมือนคนกำลังจะหมดตัว” รอนอดวิจารณ์ไม่ได้เมื่อเห็นว่าเธอมีความสุขดีกับคุณชายคนนั้น

“ก็คิดว่าหมดแล้ว มีทั้งคุณชายทั้งพ่อฉัน ถึงได้ยิ้มร่าขนาดนี้”

“ก็ดูมีความสุขดีกับคุณชายนั้น ทำไมยังจะ...” รอนเริ่มไม่เข้าใจขึ้นมาอีกคน

“ทุกอย่างเป็นไปได้อย่างที่ฉันสังหรณ์ใจ แล้วนายจะให้ฉันปล่อยพ่อไปตามยถากรรมนั้นหรือ” คนที่ไม่เคยยอมให้ใครมาลูบคมง่ายๆ ถามเพื่อนแบบไม่ต้องการคำตอบ

“แต่คนระดับพ่อนายคงไม่ยอมให้ใครมาหลอกง่ายๆ”

“ตอนหนุ่มๆ ก็อาจจะใช่ พิษสงรอบตัวเขี้ยวละ มีแต่สาวๆ จะหมดท่าเพราะพ่อ แต่ตอนนี้พ่อฉันแก่แล้ว คนแก่มากๆ เข้าคิดอะไรไม่ทันใครหรอก โดยเฉพาะตอนนี้กำลังหลง”

“ที่จริงฉันไม่ค่อยเห็นด้วยที่นายจะเข้าไปยุ่งเรื่องนี้ แต่มันเป็นเรื่องในครอบครัว ฉันไม่อยากก้าวก่ายหรือออกความเห็นอะไรมา เขาเป็นว่านายคิดจะทำอะไรก็ให้นึกถึงใจพ่อตัวเองบ้าง”

“ก็เพราะนี่ถึงพ่อนี้แหละ ฉันถึงอยู่เฉยไม่ได้”

“นายไม่คิดมุกกลับบ้างหรือว่าผู้หญิงคนนั้นอาจทำให้พ่อกับคุณแม่มีความสุขในชีวิตนี้ไปเลย โดยเฉพาะในเมืองไทยที่พ่อกับคุณแม่อยู่ แม่แต่นายเองก็ยังไม่อยากกลับมาอยู่ที่นี่”

“นายก็มองดูสิ ว่าที่เจ้าสาวของพ่อฉันกำลังเต้นรำคลอเคลียอยู่กับหนุ่มหล่อหน้าใส แล้วหล่อนจะอยากนอนกอดคนแก่ๆ อย่างพ่อฉันนั้นหรือ”

จัสตินเหลือบแลไปที่ฟลอร์เต้นรำพร้อมกับรอนแบบไม่ต้องนัดหมาย แล้วก็เห็นว่านางหงส์อย่างพรารัมภากำลังสวีตกับคุณเต้นรำเพราะคุยกันกะทงกะทิงตลอดเวลา เขาดีใจที่ตนเองเปลี่ยนใจไม่นอนกอดดาหัวนไปจนถึงรุ่งเช้า แต่นัดรอนมาที่นี่และได้มาเห็นอะไรดีๆ ซึ่งช่วยให้ตัดสินใจได้ง่ายขึ้น

“วันๆ คงรีดเอาแต่เงิน ถึงพ่อจะมีให้หล่อนรีดไปทั้งชาติ แต่นายคิดว่าคนแก่ที่กำลังจะปลดเกษียณจากธุรกิจจะมีความสุขใหม่ที่ได้เมียแบบนี้”

“ฉันเข้าใจว่านายรู้สึกยังไง แต่ฉันก็คิดแค่ง่ายๆ ว่าคุณหญิงอาจทำให้พ่อกับคุณแม่ได้เติมเต็ม เพราะเธอเป็นคนไทยคล้ายๆ กับแม่ของนาย”

“อย่าเอามาเปรียบกับแม่ฉันเลย แม่แต่งงานตั้งแต่พ่อเพิ่งเรียนจบ ตอนนั้นพ่อไม่มีเงินอย่างทุกวันนี้ แต่แม่ก็อยู่เคียงข้างพ่อเสมอ”

“นายเองก็คงอยากได้ผู้หญิงอย่างแม่ใช้ใหม่จัสติน” รอนเตาได้จากแววตาและน้ำเสียง

“แน่นอน แต่ยังไม่เคยเจอเลยสักคน”

“เฮ้อ...ฉันว่านายไม่มองคนดีๆ เองต่างหากเล่า จะเอาแต่สวยๆ ก็เลยต้องเจอแบบนี้ อ้อ...คนไทยเขาเรียกว่า สวยแต่รูปจืดไม่หอม” รอนบอกเป็นภาษาไทยในตอนท้าย

“คนไทยนี่มีคำเปรียบเปรยที่เห็นภาพดีนะ แต่ฉันไม่ได้โทษผู้หญิงหรอกว่าพวกเขาเป็นคนดีหรือไม่ดี เพียงแค่มันไม่ใช่แบบที่ฉันต้องการเท่านั้นเอง”

“ใช่ นายจะเจอคนที่นายต้องการ เชื้อฉันทลิ” รอนให้กำลังใจพร้อมกับยิ้มกว้าง

“ขอบใจเพื่อน ฉันก็หวังว่าจะเจอสักวัน”

“ไม่ จัสติน นายต้องวาดภาพไว้เลยว่าคนที่นายต้องการให้เข้ามาในชีวิตเป็นยังไง เอาแบบที่นายต้องการจริงๆ แล้วคิดว่าต้องเจอกันแน่ๆ”

“เออฉันเลยเธอ” จัสตินเริ่มไม่มั่นใจว่าจะเชื่อดีหรือไม่

“เชื้อฉันทลิ คนเราถ้าไม่คิดก็จะไม่มองหาและไม่มีวันได้พบ นายก็จะไม่ได้แต่คนที่นายไม่ชอบ เพราะมันแค่คิดว่าตัวเองคงไม่มีวาสนาได้พบนางในฝันหรือชาตินี้”

“วิธีการของนายน่าสนใจนะ นางในฝันเธอ”

“อยากได้แบบไหนคิดได้เลย ความคิดนายจะทำให้นายมองหาผู้หญิงคนนั้น เพราะแต่ก่อนนายจะเรื่อยๆ เรื่อยๆ ใครก็ได้แค่ถูกใจหน่อยก็เอาแล้ว แต่สุดท้ายก็ต้องจบกันไปเพราะมันไม่ใช่”

จัสตินพยักหน้าเห็นด้วยกับแนวคิดของเพื่อนรักเพราะฟังดูเป็นเหตุเป็นผล ไม่ใช่ฝันแบบลมๆ แล้งๆ แต่เขาแทบไม่อยากจะเชื่อว่า หลังจากเริ่มคิดถึงนางในฝันที่เพื่อนว่าแล้ว สายตาของตนกลับเหลือบแลไปทางคุณหญิงพราวรรัมภา!